

Danielin kirja - sata viisikymmentäkaksi

हेजकेलका दुई लट्ठीहरूको प्रतीकवाद: भवष्यवाणी र उद्धारको यात्रामा एउटा यात्रा

Jeff Pippenger

2024-03-22

Tarkastelemme Hesekielin kirjan kolmannenkymmenennenseitsemannen luvun ajatuslinjaa, joka ensin yksilöi seitsemannen pasuunan soimisen ja Laodikealle osoitetun sanoman, joka saa aikaan sadan neljäntäkymmenenneljän tuhannen armeijan. Sitten Hesekiel toistaa tämän ajatuslinjan ja laajentaa sitä esittämällä Israelin pohjoisen ja eteläisen valtakunnan kahden sauvan yhteenliittämisen kuvauksena siitä prosessista, jossa jumaluus ja ihmisyyys liitetään yhteen seitsemannen pasuunan soimisen aikana. Kun nämä kaksi kansakuntaa on liitetty yhdeksi kansaksi, Hesekiel osoittaa, että heillä on yksi kuningas ylitseen, ja sitten hän käsittelee iankaikkista liittoa, joka on se liitto, joka saatetaan voimaan sadan neljäntäkymmenenneljän tuhannen kanssa, samalla korostaen, että noilla viimeisten päivien liittokansalaisilla olisi Jumalan pyhäkkö keskellään iankaikkisesti.

Olemme lisänneet tuohon linjaan Johanneksen työn temppelin mittaamisessa vuonna 1844, kuvaten siten esikuvallisesti lopullista mittaamista, joka alkoi 11. syyskuuta 2001. Tähän mittaamiseen viittaa myös Sakarja, joka esittää, että mittaaminen tapahtuu silloin, kun Jumala jälleen valitsee Jerusalemin kaupungiksi, johon Hän asettaa nimensä. Vedämme vertauksen temppelin muodostavien osatekijöiden ja Israelin pohjoisen ja eteläisen valtakunnan kahden sauvan välille. Kristuksen työ, jossa Hän yhdistää jumaluutensa sadan neljäntäkymmenenneljän tuhannen ihmisyyteen, esitetään kahdessa profetiassa niistä kahdestatuhannestaviidestäsadastakahdestakymmenestä hajottamisen vuodesta, jotka kohtasivat pohjoista ja eteläistä valtakuntaa, yhdessä kahdentuhannenkolmensadan vuoden profetian kanssa.

Jotta voitaisiin tunnistaa, mitä Hesekielin sauvat edustavat evankeliumin työssä, on välttämätöntä ymmärtää evankeliumi peruspiirteissään. Kristus otti päälleen meidän langenneen lihamme neljän tuhannen vuoden perityn heikkouden jälkeen; tämä heikkous oli tullut Hänelle Marian kautta. Esikuvanamme Hän osoitti, että käyttämällä tahtoaan Isänsä tahdolle alistettuna me voimme voittaa niin kuin Hän voitti, käyttämällä tahtoamme Hänen tahtonsa alamaisena. Tahtoamme käytetään aivoissamme joko hyvään tai pahaan; aivot ovat sielun linnoitus.

”Opiskelijaa, joka haluaa suorittaa kahden lukukauden työn yhdessä, ei tule sallia noudattaa tässä asiassa omaa tahtoaan. Kaksinkertaisen työmäärän ottaminen merkitsee monille mielen ylikuormittamista ja asianmukaisen ruumiillisen liikunnan laiminlyömistä. Ei ole järkevää olettaa, että mieli voi käsittää ja sulattaa liiallisen määrän henkistä ravintoa, ja on yhtä suuri synty yliuokkia mieltä kuin kuormittaa ruoansulatuselimä jättämättä vatsalle lainkaan lepoaikoja. Aivot ovat koko ihmisen linnake, ja väärät tottumukset syömisessä, pukeutumisessa tai nukkumisessa vaikuttavat aivoihin ja estävät saavuttamasta sitä, mitä opiskelija tavoittelee,—hyvää henkistä kuria. Mikä tahansa ruumiin osa, jota ei kohdella huolellisesti, välittää vaurionsa aivoille. Nuorisoa opettaessa siitä, kuinka heidän tulee

varjella terveyttään, on harjoitettava paljon kärsivällisyyttä ja kestävyyttä. Heidän tulee saada tästä asiasta perusteellinen tieto, jotta jokainen lihas ja elin voisi vahvistua ja harjaantua niin, että joko tahdonalaisessa tai tahdosta riippumattomassa toiminnassa seurauksena olisi paras mahdollinen terveys ja aivot vahvistuisivat kestämaan opiskelun raskautta.” Christian Education, 124.

Iankaikkisen liiton tehtävänä on kirjoittaa Jumalan laki sydämeemme ja mieleemme, ja sekä sydämemme että mieleemme sijaitsevat ”sielumme linnoituksessa”, joka on aivomme.

”Miehen tai naisen mieli ei hetkessä laskeudu puhtaudesta ja pyhydestä turmeltuneisuuteen, rappioon ja rikokseen. Ihmisen muuttaminen jumalalliseksi tai Jumalan kuvaksi luotujen alentaminen petomaisiksi tai saatanallisiksi vaatii aikaa. Me muutimme sen kaltaisiksi, mitä katselemme. Vaikka ihminen on luotu Luojansa kuvaksi, hän voi niin kasvattaa mielensä, että synti, jota hän kerran inhosi, tulee hänelle mieluisaksi. Kun hän lakkaa valvomasta ja rukoilemasta, hän lakkaa vartioimasta linnoitusta, sydäntä, ja antautuu synnille ja rikokselle. Mieli turmeltuu, ja sitä on mahdotonta kohottaa pois turmeluksesta samalla kun sitä kasvatetaan orjuuttamaan moraaliset ja älylliset kyvyt ja alistamaan ne karkeammille intohimoille. Lihallista mieltä vastaan on käytävä jatkuvaa sotaa; ja me tarvitsemme avuksemme Jumalan armon puhdistavaa vaikutusta, joka vetää mielen ylöspäin ja totuttaa sen mietiskelemään puhtaita ja pyhiä asioita.” Adventist Home, 330.

”Mieli”, ”sydän”, ”aivot” ovat ”sielun linnoitus”. Linnoitus on varustus, jota on vartioitava synnin pääsystä.

”Rukouksessaan Isälle Kristus antoi maailmalle opetuksen, joka tulisi kaivertaa mieleen ja sieluun. ’Ja tämä on iankaikkinen elämä’, Hän sanoi, ’että he tuntevat Sinut, ainoan totisen Jumalan, ja Hänet, jonka Sinä olet lähettänyt, Jeesuksen Kristuksen.’ Joh. 17:3. Tämä on todellista kasvatusta. Se antaa voimaa. Kokemuksellinen tieto Jumalasta ja Jeesuksesta Kristuksesta, jonka Hän on lähettänyt, muuttaa ihmisen Jumalan kuvaksi. Se antaa ihmiselle vallan itsensä yli saattaen jokaisen alemman luonnon yllykkeen ja intohimon mielen korkeampien voimien hallintaan. Se tekee omistajastaan Jumalan pojan ja taivaan perillisen. Se saattaa hänet yhteyteen Äärettömän mielen kanssa ja avaa hänelle maailmankaikkeuden rikkaat aarteet.” Kristuksen vertaukset, 114.

”Ylempiä voimia” on käytettävä ”alemmien luonnon yllykkeiden ja himojen” hillitsemiseen ja alistamiseen. Ylemmät voimat sijaitsevat mielessä, ja juuri ”yhteys Äärettömän mieleen” ”muuttaa ihmisen Jumalan kuvaksi”. Sataaneljäkymmentäneljätuhatta koskevan sinetöimisen aikana pedon kuva muodostuu yhdessä luokassa ja Kristuksen kuva toisessa luokassa. Muutoksen saa aikaan mielten yhteys. Ne, joilla on lihallinen mieli, niin kuin Paavali sitä nimittää, muodostavat lihan kuvan — pedon. Ne, jotka ovat saavuttaneet Kristuksen mielen, muodostavat Kristuksen kuvan. Liiton lupaus on, että voimme kääntymyksessä saavuttaa Kristuksen mielen, vaikka me kaikki synnyimme lihallisella mielellä.

Olkoon teillä se mieli, joka myös Kristuksella Jeesuksella oli: hän, joka oli Jumalan muodossa, ei katsonut saaliikseen olla Jumalan vertainen, vaan tyhjensi itsensä ja otti orjan muodon, tuli ihmisten kaltaiseksi; ja havaittuna olennaltaan sellaisena kuin ihminen hän nöyryytti itsensä ja

oli kuuliainen kuolemaan asti, hamaan ristin kuolemaan asti. Filippiäiskirje 2:5–8.

Meillä tulee olla Kristuksen mieli, niin kuin se oli myös Kristuksessa, sillä meidät luotiin Hänen kuvakseen. Mutta meillä ei ole sitä mieltä; meillä on lihallinen mieli, synnin alaiseksi myyty.

Niin ei nyt siis ole mitään kadotustuomiota niille, jotka ovat Kristuksessa Jeesuksessa, jotka eivät vaella lihan mukaan, vaan Hengen mukaan. Sillä elämän Hengen laki Kristuksessa Jeesuksessa on vapauttanut minut synnin ja kuoleman laista. Sillä mikä laille oli mahdotonta, koska se oli lihan kautta heikko, sen Jumala teki lähettämällä oman Poikansa syntisen lihan kaltaisuudessa ja synnin tähden sekä tuomitsemalla synnin lihassa, että lain vanhurskaus täyttyisi meissä, jotka emme vaella lihan mukaan, vaan Hengen mukaan. Sillä niillä, jotka ovat lihan mukaisia, on lihan mieli; mutta niillä, jotka ovat Hengen mukaisia, on Hengen mieli. Sillä lihan mieli on kuolema, mutta Hengen mieli on elämä ja rauha. Sen tähden, että lihan mieli on vihollisuus Jumalaa vastaan; sillä se ei alistu Jumalan lain alle eikä se voikaan. Jotka siis ovat lihassa, ne eivät voi olla Jumalalle otollisia. Mutta te ette ole lihassa, vaan Hengessä, jos kerran Jumalan Henki asuu teissä. Mutta jos jollakulla ei ole Kristuksen Henkeä, se ei ole hänen omansa. Mutta jos Kristus on teissä, niin ruumis tosin on kuollut synnin tähden, mutta Henki on elämä vanhurskauden tähden. Roomalaiskirje 8:1–10.

Olla Hengestä on elämää, ja olla lihasta on kuolemaa. Liha on alempi luonto; se on tunteidemme lähde. Lihallisen alemman luonnon tulee olla korkeamman luonnon hallitseminen, ja tämä toteutuu, kun tahdonvoimaamme käytetään alistettuna Pyhälle Hengelle. Korkeampi lihallinen mieleemme voidaan muuttaa tässä ja nyt, mutta alemman luontomme on odotettava toista tulemistä tullakseen muutetuksi.

Hesekielin kaksi sauva osoittavat sauvan, joka esitetään esipihana, ja tuo sauva saavutti päätöksensä vuonna 1798. Se oli täydellisesti jaettu tuhanteen kahteensataan kuuteenkymmeneen vuoteen pakanuutta, joka tallasi sotajoukon jalkoihinsa, ja tuhanteen kahteensataan kuuteenkymmeneen vuoteen paaviutta, joka tallasi sotajoukon jalkoihinsa. Tuo sauva ei edustanut Jumalan pyhäkön talleamista jalkoihin, sillä Jumalan pyhäkkö sijaitsi eteläisessä valtakunnassa. Sotajoukko, jonka pakanaus ja paavius tallasivat jalkoihinsa, oli inhimillinen temppeli, mutta suhteessa eteläiseen valtakuntaan se oli ruumis, ja eteläinen valtakunta oli se paikka, johon Jumala valitsi asettaa pään. Pohjoinen valtakunta oli ruumis, eteläinen valtakunta oli pää.

Pohjoisen valtakunnan kaksi tuhannen kahdensadan kuudenkymmenen vuoden mittaista jaksoa edustivat niitä kahta erilaista taipumusta syntyin ruumiin temppelissä, joita kuvataan perittyinä ja viljeltyinä taipumuksina. Pakanallisuus oli vertauskuva ruumiin temppelissä olevista perityistä synnintaipumuksista, ja paavillisuuden omaksuma pakanallisuuden uskonto edustaa viljeltyjä taipumuksia syntyin. Kummassakaan tapauksessa ruumiin temppeli ei voinut muuttua ennen toista tulemusta, joten pohjoisen valtakunnan sauva ulottui vain vuoteen 1798, ja kun Johannesta käskettiin mittaamaan temppeli, tuo sauva oli jätettävä pois.

Sana ”kääntymys” tarkoittaa muutosta tai siirtymistä yhdestä tilasta tai olosuhteesta toiseen. Kun Aadam ja Eeva tekivät syntiä, he ”kääntyivät” pois alkuperäisestä tilastaan, sillä heidät oli luotu täydellisinä, Jumalan kuvaksi, niin että korkeammat voimat hallitsivat alempia voimia. Kun he

tekivät syntiä, he ”kääntyivät” sellaisiksi olennoiksi, joissa alemmat voimat saivat ylivallan korkeampiin voimiin nähden. He siirsivät tämän tilan kaikille jälkeläisilleen.

Hesekielin kahden sauvan profeetallisessa suhteessa Herra valitsi Jerusalemin pääksi, pääkaupungiksi, jossa kuningas asui. Sen tuli olla korkeampi valta. Kahden sauvan vertauksessa eteläinen valtakunta oli alempi valta suhteessa pohjoisen korkeampaan valtakuntaan. Kääntymys, jota kuvattiin siinä, että nämä kaksi sauva oli liitettävä yhteen, edellytti, että eteläinen valtakunta palautettiin asemaansa pääksi. Sen tuli kääntyä pohjoisen valtakunnan puoleen, sillä silloin se liittyi pohjoisen todelliseen kuninkaaseen ja yhdistyi todellisen pohjoisen valtakunnan valtaistuinsaliin.

Tästä syystä pohjoinen valtakunta ulottui vain vuoteen 1798, ja Johannesta käskettiin jättämään esikartano pois, joka ulottui vain vuoteen 1798. Eteläinen valtakunta liitettäisiin kahdentuhannen kolmensadan vuoden sauvaan kolmannen enkelin saapuessa, mutta pohjoinen valtakunta päättyisi, kun jumaluuden ja ihmisyyden yhdistyminen toteutui temppelin kahdessa osastossa, jotka Johannes silloin mittasi. Pohjoinen valtakunta oli yhdistetty neljäkymmenenkuuden yhdistävän lenkin kautta eteläiseen valtakuntaan kolmannen enkelin saapuessa, mutta se ei liittynyt suoraan vuoteen 1844, niin kuin eteläinen valtakunta.

Eteläinen valtakunta liittyi sekä neljäkymmenenkuuden vuoden temppeliin että jumaluuden ja ihmisyyden yhdistelmään, jota kaksisataakaksikymmentä vuotta edustivat. Pohjoinen valtakunta vuonna 1798 merkitsi neljäkymmenenkuuden vuoden temppelin perustusta, mutta siihen se myös päättyi, sillä perustuksena se edusti lihaa, jonka Kristus oli ottanut päällensä, ja Hänen lihansa teurastettiin maailman perustamisesta asti. Kaikki temppelit ovat toisiinsa vaihdettavia vertauskuvia, ja neljäkymmenenkuuden vuoden perustuksen sijoittuminen vuoteen 1798 osoittaa Hänen inhimillisen lihansa, ja noiden neljäkymmenenkuuden vuoden päättyminen vuonna 1844 osoittaa Hänen jumaluutensa.

Joukko, jota poljettiin maahan vuoteen 1798 saakka, ei ollut Jumalan pyhäkkö, vaikka Jumalan pyhäkkö esitettiinkin tuona ajanjaksona maahan poljettuna; mutta tuo maahan polkeminen tapahtui eteläisessä valtakunnassa, jossa Jumala oli valinnut Jerusalemin sijoittaakseen sinne pyhäkkönsä ja nimensä. Maahan poljettu joukko edusti pakanoita; se edusti ruumista.

Kun Aadam ja Eeva tekivät syntiä, alkoivat ne ”seitsemän aikaa”, ne seitsemän tuhatta vuotta, jolloin synti tallasi ihmiskuntaa maahan. Siinä vaiheessa Karitsa, joka on teurastettu maailman perustamisesta asti, antoi karitsain nahat peittämään ihmiskunnan syntisen alastomuuden. Kun ihmiskunnan maahan talleminen päättyi vuonna 1798, Karitsa, joka on jokaisen pyhitetyn temppeliesikuvan perustus ja rakentaja, teurastettiin jälleen. Siihen päättyi pohjoinen valtakunta ja siinä kuvattu inhimillinen temppeli.

Vuosi 1798 oli se ajankohta, jolloin väärennetty antikristus surmattiin sen jälkeen, kun hän oli antanut saatanallisen todistuksensa kolmen ja puolen profeetallisen vuoden ajan; tämä todistus alkoi hänen valtaannousustaan vuonna 538, jota oli edeltänyt kolmenkymmenen vuoden valmistautumisaika vuodesta 508 alkaen. Tämä oli saatanallinen väärennös Kristuksen kolmestakymmenestä valmistautumisvuodesta, jotka alkoivat Hänen syntymästään ja päättyivät

Hänen voitelemiseensa, kun Hänet kastettiin; ja sen jälkeen Hän antoi todistuksensa kolmen ja puolen kirjaimellisen vuoden ajan, kunnes saavutti sen hetken, jolloin maailman perustamisesta asti teurastettu Karitsa ristiinnaulittiin. Silloin täyttyi Hänen lupauksensa, että kun temppeli oli hävitetty, Hän oli nostava sen ylös kolmessa päivässä.

Hän olisi se, joka pystyttäisi jälleen ruumiinsa temppelin, sillä hänen jumaluutensa voima sai ylösnousemuksen aikaan; sillä hänen jumaluutensa ei kuollut ristiinnaulitsemisessa, vaan hänen ihmisyytensä kuoli ristillä, sillä Jumalan on mahdotonta kuolla.

”Minä olen ylösnousemus ja elämä” (Joh. 11:25). Hän, joka oli sanonut: ”Minä annan henkeni, että ottaisın sen jälleen” (Joh. 10:17), tuli haudasta esiin siihen elämään, joka oli hänessä itsessään. Ihmisyytensä kuoli; jumaluus ei kuollut. Jumaluudessaan Kristuksella oli voima murtaa kuoleman kahleet. Hän julistaa, että hänessä itsessään on elämä, jotta hän tekisi eläviksi kenet tahtoo.” Selected Messages, kirja 1, 301.

Vuonna 1798 ihmistemppeli, ”pohjoisen valtakunnan” sotajoukko, tuli päätökseensä, sillä alempaa luontoa kuvaavana vertauskuvana sitä ei voitu muuttaa ennen ylösnousemusta toisessa tulemuksessa. Se kuitenkin yksilöi niiden neljäkymmenen vuoden perustan, joiden aikana Kristus pystytti jälleen temppelin, joka voitiin muuttaa, eteläisen valtakunnan edustamana, mikä oli mielen korkeampien voimien vertauskuva; nämä muuttuvat sillä hetkellä, kun syntinen vanhurskautetaan.

Sille perustukselle, jonka Kristus itse oli laskenut, apostolit rakensivat Jumalan seurakunnan. Kirjoituksissa temppelin rakentamisen vertausta käytetään usein havainnollistamaan seurakunnan rakentumista. Sakarja viittaa Kristukseen Vesana, jonka oli määrä rakentaa Herran temppeli. Hän puhuu pakanoista työn avustajina: ”Ja kaukana olevat tulevat ja rakentavat Herran temppeliä”; ja Jesaja julistaa: ”Muukalaisten pojat rakentavat sinun muurisi.” Sakarja 6:12, 15; Jesaja 60:10.

Kirjoittaessaan tämän temppelin rakentamisesta Pietari sanoo: ”Tulkaa hänen tykönsä, elävän kiven tykö, jonka ihmiset tosin ovat hyljänneet, mutta joka Jumalan edessä on valittu ja kallis, ja rakentukaa itsekin elävinä kivinä hengelliseksi huoneeksi, pyhäksi papistoksi, uhraamaan hengellisiä uhreja, jotka Jeesuksen Kristuksen kautta ovat Jumalalle otollisia.” 1. Piet. 2:4, 5.

”Juutalaisten ja pakanoiden maailman louhoksessa apostolit ahkeroivat tuoden esiin kiviä laskettaviksi perustukselle. Kirjeessään Efeson uskoville Paavali sanoi: ’Niin ette siis enää ole vieraita ettekä muukalaisia, vaan olette pyhien kanssa saman kaupungin kansalaisia ja Jumalan perhettä; ja olette apostolien ja profeettain perustukselle rakennettuja, kulmakivenä itse Jeesus Kristus, jossa koko rakennus liittyy yhteen ja kasvaa pyhäksi temppeliksi Herrassa; ja hänessä tekin yhdessä muiden kanssa rakennutte Jumalan asumukseksi Hengessä.’ Efesolaiskirje 2:19–22.”

Ja korinttilaisille hän kirjoitti: ”Sen Jumalan armon mukaan, joka minulle on annettu, minä olen taitavan rakennusmestarin tavoin laskenut perustuksen, ja toinen rakentaa sille. Mutta katsokoon kukin tarkoin, kuinka hän sille rakentaa. Sillä muuta perustusta ei kukaan voi laskea kuin mikä on laskettu, ja se on Jeesus Kristus. Mutta jos joku rakentaa tälle perustukselle

kultaa, hopeaa, kalliita kiviä, puita, heinää, olkia, niin kunkin teko tulee julki; sillä päivä on sen osoittava, koska se ilmestyy tulossa, ja tuli on koetteleva, millainen kunkin teko on.” 1. Korinttolaiskirje 3:10–13.

”Apostolit rakensivat varman perustuksen varaan, itse iankaikkiselle Kalliolle. Tälle perustukselle he toivat kivet, jotka he louhivat maailmasta. Rakentajat eivät työskennelleet ilman esteitä. Heidän työnsä tehtiin tavattoman vaikeaksi Kristuksen vihollisten vastustuksen vuoksi. Heidän täytyi taistella niiden kiihkoilua, ennakkoluuloja ja vihaa vastaan, jotka rakensivat väärälle perustukselle. Monia, jotka työskentelivät seurakunnan rakentajina, voitaisiin verrata muurinrakentajiin Nehemian päivinä, joista on kirjoitettu: ’Jotka muuria rakensivat, ja taakkojen kantajat ynnä kuormaajat, tekivät kukin toisella kädellään työtä ja pitivät toisessa kädessään asetta.’ Nehemia 4:17.” Apostolien teot, 595, 596.

हम इस अध्ययन को अगले लेख में जारी रखेंगे।

”Ihmisen lankeemus täytti koko taivaan murheella. Maailma, jonka Jumala oli tehnyt, oli synnin kirouksen turmelema, ja sitä asuttivat olennot, jotka oli tuomittu kurjuuteen ja kuolemaan. Ei näyttänyt olevan mitään pelastuksen tietä niille, jotka olivat rikkoneet lakia. Enkelit lakkasivat veisaamasta ylistyslaulujaan. Kautta taivaallisten esikartanoiden vallitsi suru siitä hävityksestä, jonka synty oli saanut aikaan.

”Jumalan Poikaa, taivaan kirkasta Ylipäällikköä, valtasi sääli langennutta ihmissukua kohtaan. Hänen sydämensä täyttyi äärettömästä myötätunnosta, kun kadotetun maailman vaivat kohosivat Hänen eteensä. Mutta jumalallinen rakkaus oli laatinut suunnitelman, jonka kautta ihminen voitaisiin lunastaa. Jumalan rikottu laki vaati syntisen hengen. Koko maailmankaikkeudessa oli vain yksi, joka saattoi ihmisen puolesta täyttää sen vaatimukset. Koska jumalallinen laki on yhtä pyhä kuin Jumala itse, vain Jumalan vertainen saattoi sovittaa sen rikkomisen. Kukaan muu kuin Kristus ei voinut lunastaa langennutta ihmistä lain kirouksesta ja saattaa häntä jälleen sopusointuun taivaan kanssa. Kristus ottaisi päällensä synnin syyllisyyden ja häpeän — synnin, joka on niin vastenmielinen pyhälle Jumalalle, että sen täytyi erottaa Isä ja Hänen Poikansa toisistaan. Kristus ulottuisi kurjuuden syvyyksiin pelastaakseen turmeltuneen ihmissuvun.

”Isän edessä Hän vetosi syntisen puolesta, samalla kun taivaan joukko odotti tulosta sellaisella kiinnostuksen jännityksellä, jota sanat eivät voi ilmaista. Kauan kesti tuo salaperäinen neuvonpito — ”rauhan neuvo” (Sakarja 6:13) langenneiden ihmislapsien tähden. Pelastussuunnitelma oli laadittu jo ennen maan luomista; sillä Kristus on ”teuras, joka on teurastettu maailman perustamisesta asti” (Ilmestys 13:8); kuitenkin se oli taistelu itse maailmankaikkeuden Kuninkaallekin luovuttaa Poikansa kuolemaan syyllisen ihmissuvun puolesta. Mutta ”niin on Jumala maailmaa rakastanut, että Hän antoi ainokaisen Poikansa, ettei yksikään, joka Häneen uskoo, hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä.” Johannes 3:16. Oi lunastuksen salaisuutta! Jumalan rakkautta maailmaa kohtaan, joka ei rakastanut Häntä! Kuka voi tuntea sen rakkauden syvyyden, joka ”on kaikkea tietoa ylempänä”? Loppumattomien aikakausien halki kuolemattomat mielet, pyrkiessään käsittämään tuon käsittämättömän rakkauden salaisuuden, tulevat ihmettelemään ja kumartamaan.

“Jumalan tuli ilmetä Kristuksessa, ‘ja sovitti maailman itsensä kanssa’. 2. Korinttolaiskirje 5:19. Ihminen oli synnin tähden tullut niin turmeltuneeksi, että hänen oli mahdotonta itsessään päästä sopusointuun Hänen kanssaan, jonka olemus on puhtaus ja hyvyys. Mutta Kristus, lunastettuaan ihmisen lain tuomiosta, saattoi antaa jumalallista voimaa liittymään inhimilliseen ponnistukseen. Näin Jumalaa kohtaan tunnetun katumuksen ja uskon kautta Kristukseen Aadamin langenneet lapset saattoivat jälleen tulla ‘Jumalan lapsiksi’. 1. Johannes 3:2.”
Patriarkat ja profeetat, 63, 64.